

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Z. B.,**
bytem XXX
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. 440/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení**

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „MHMP“) ze dne 8. 9. 2016, spis. zn. S-MHMP 764501/2016, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako neodůvodněné zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 26. 4. 2016 a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče namítal, že rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body do bodového hodnocení, nejsou způsobilým podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Žalovaný uvedl, že MHMP byl v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda byl záznam proveden v souladu s takovým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání žalobce. MHMP však v řízení o námitkách nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť se na ně hledí jako na správné a zákonné do okamžiku, než je případně příslušný orgán veřejné moci zruší. V daném případě byly podklady (3x oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Dále žalovaný uvedl, že žalobce pouze citoval pokutové bloky, jejichž správnost obecně zpochybňoval, avšak tyto bloky nepředložil. Správní orgán 1. stupně proto nebyl povinen pokutové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečnými podklady.

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal nerespektování odvolacích důvodů, v nichž žalobce poukazoval na rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu – krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 vydané v obdobné věci, a poukázal na běžnou - ustálenou rozhodovací praxi tohoto odvolacího orgánu při posuzování kvality a způsobilosti podkladů – pokutových bloků pro provedení záznamů bodů. Žalobce v této souvislosti namítal porušení jeho legitimního očekávání.
4. Žalobce dále napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče s tím, že oznámení o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáváno s rozhodnutím, jehož se týká. Následně namítal, že jednotlivé podklady (pokutové bloky) ze dne 26. 4. 2016, ze dne 19. 4. 2016 ze dne 9. 12. 2015 nejsou způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a u každého z nich vyjmenoval v rámci číslovaných kolonek pokutových bloků výtky – nepřesné uvedení osoby přestupce, doby a místa spáchání přestupku, nedostatky popisu a právní kvalifikace přestupkového jednání, nezřetelnost či absence výše uložené sankce, místa vydání pokutového bloku a údajů o oprávněné osobě, která blok vydala, nezřetelnost podpisu přestupce, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. Shrnul, že vzhledem k vytýkaným vadám nejsou uvedené pokutové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů řidiče, neboť v nich nejsou přestupky jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny.
5. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k odlišení řízení o jednotlivých přestupcích a řízení o námitkách, z níž vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty sice není nezpochybnitelným důkazem, avšak ke zpochybnění nelze dojít vždy, když řidič namítá, že přestupek nespáchal nebo si jej není vědom. Vždy musí dojít k posouzení kvality tvrzení řidiče a kvality oznámení o pokutě.
7. V posuzované věci žalobce nenamítal skutečnosti, které by vyžadovaly opatření si podkladů pro záznam bodů, jeho námitky nejsou způsobilé zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů, žalobce ani v případě a v době udělených pokutových bloků svůj nesouhlas žádným způsobem neřešil. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3A 82/2017-24 uvedl, že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku může dojít tehdy, není-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen. Popis skutku nelze posuzovat rigidně, postačí, jestliže je jednání konkrétní osoby popsáno tak, aby skutek nemohl být zaměnitelný s jiným jednáním. Postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami V dané věci oznámení Městské policie hlavního města Prahy obsahuje takové údaje, na základě nichž bylo možné provést záznam bodů v bodovém hodnocení, oznámení jsou dostatečně průkazná, identifikují osobu žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání skutku, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, a uvádí, že mu za tato jednání byla uložena bloková pokuta v určité výši. Taková oznámení obsahují obligatorní náležitosti pokutového bloku. Pokud žalobce tvrdí, že se přestupku nedopustil, měl by tvrdit a doložit konkrétní okolnosti, které jsou sto vyvrátit obsah oznámení, resp. podklad pro záznam bodů.
8. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení nedošlo ke zrušení žádné z pokut udělených v blokovém řízení, proto oznámení jsou průkazná a žalobcovy námitky proti provedeným záznamům bodů nejsou důvodné. Na závěr poukázal žalovaný, zřejmě z důvodu analogie, na situaci ve věci, již se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 77/2018-47, ve kterém tento soud pro účely přezkumu nepovažoval za přínosné kasační námitky žalobce, které jen opakovaly námitky žalobce v podané žalobě.
9. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci městským soudem

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jako i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobou uplatněných bodů.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení v souladu s citovaným zákonným ustanovením k výzvě soudu nepožadovali projednání žaloby při ústním jednání. Soud také neprováděl žádné dokazování a vycházel z podkladů pro rozhodnutí, které jsou součástí spisového materiálu žalovaného.
12. Žaloba není důvodná.
13. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:

14. Podle § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu v rozhodném znění řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek (...), a přestupek, (...) spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. (2) Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...), a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...).
15. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu v rozhodném znění nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle odst. 3 shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
16. Žalobce v prvním žalobním bodu žalobce uplatnil tvrzení, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, přičemž poukázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 v obdobné věci. Na toto rozhodnutí, ale i další rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje i na rozhodnutí Městského úřadu Písek, které posuzovaly pokutové bloky, žalobce poukazoval již v odvolacím řízení. Z těchto rozhodnutí žalobce dovozuje ustálenou rozhodovací praxi odvolacích správních orgánů a tvrdí, že je běžné posuzovat jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodového hodnocení řidiče, namítá porušení zásady legitimního očekávání s tím, že by měly rozdílné krajské úřady rozhodovat v obdobných věcech stejně.
17. Soud k uvedenému tvrzení přisvědčuje žalobci v tom, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou nezabýval, avšak soud nepovažuje nevypořádání této námitky za takovou vadu, pro kterou by bylo potřeba zrušit napadené rozhodnutí, neboť předně jde o námitku nepřipadnou, nadto se lze domnívat, že zástupci žalobce, který zastupuje i jiné řidiče v obdobných věcech je náhled žalovaného na tuto námitku porušení zásady legitimního očekávání znám. Soud opětovně i v této věci považuje žalobní námitku za nedůvodnou. Jak již judikoval i v jiných svých rozhodnutích je tomu tak proto, že lze očekávat, že v rámci téhož správního orgánu bude takto postupováno, ale nelze na krajské úřady klást požadavek, aby při rozhodování zohledňovaly správní rozhodnutí veškerých krajských úřadů. Správní orgány jsou při svém rozhodování vázány pouze rozhodnutími nadřízených orgánů či soudů, které je (nepřímo) vedou ke sjednocování různé správní praxe. Stran zásady legitimního očekávání by pak správní orgány měly posuzovat stejné či obdobné věci (řešené týž orgánem) obdobně. Soud dále opakuje svůj názor vyslovený i v dalších obdobných věcech, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Daná námitka žalobce je proto nepřipadná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy.
18. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že preciznost některých rozhodnutí (zde např. doložené rozhodnutí Městského úřadu v Písku nad rámec vůbec vznesených konkrétních, zpochybňujících námitek) je sice přínosem pro namítatele, avšak bez potřebných důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nezakládá nezbytnou praxi v ostatních případech, nadto mělo-li by se jí řídit Ministerstvo dopravy. První žalobní námitka tedy není důvodná.

19. K porušení principu legitimního očekávání je nutno žalobce odkázat na judikaturní závěry NSS, konkrétně např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, který v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), dovodil, že *„v nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“* (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc *L'OREAL*), v němž NSS opřen o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Stručně řečeno, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.
20. Žalobce však své tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na 1 rozhodnutí tvrzeném v žalobě, případně na dalších rozhodnutích předložených v odvolacím řízení, nadto, jak již bylo uvedeno, žalovanému podřízeného správního orgánu. Proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi žalovaného, kterou by porušil, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou i funkční příslušností v různých částech ČR.
21. K druhé žalobní námitce soud nepřisvědčil stěžejním námitkám žalobce ohledně nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování z předmětných oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení, odpovídajících napadeným pokutovým blokům ze dne 26. 4. 2016, ze dne 19. 4. 2016 ze dne 9. 12. 2015. V nich je uvedeno, jaký orgán Policie ČR oznámení učinil, je identifikován žalobce jako přestupce, kolik bodů za přestupek náleží, samotný přestupek je specifikovaný příslušnou skutkovou podstatou včetně uvedení paragrafu, písmene a bodu zákonného ustanovení daného právního předpisu.
22. Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44, ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013-16, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, čj. 11 A 107/2011-31.

23. V souzené věci nedošlo ke zrušení žádného ze žalobcem zpochybněných pokutových bloků, ačkoliv žalobce podal podnět k přezkumu ohledně jednoho pokutového bloku ze dne 9. 12. 2015 k Policii České republiky, byť také pouze z obecných tvrzení o absenci náležitostí pokutového bloku. Z důvodu uvedeného podnětu bylo řízení o námitkách žalobce proti záznamu bodů do registru řidiče dne 26. 5. 2016 přerušeno, avšak následně ode dne 1. 9. 2016 bylo po stanovené lhůtě v řízení pokračováno, neboť nebyly doloženy žádné skutečnosti o zrušení blokové pokuty.
24. Městský soud dále zjistil, že obsah žaloby právního zástupce žalobce se až na drobné rozdíly shoduje s obsahem žalob jiných přestupců zastoupených stejným advokátem. V nich uplatněné žalobní body se téměř doslova shodují s žalobními námitkami v nyní projednávané věci (např. sp. zn. 9 A 94/2019, sp. zn. 9 A 104/2019, sp. zn. 6 A 161/2018, sp. zn. 9 A 39/2015, 9A 53/2019 a další). Také skutkový děj je v těchto obdobných věcech typizovaný a z obsahu podání, která za své klienty zástupce žalobce činí v průběhu správního řízení a posléze v uplatněné žalobě u správního soudu je patrné, že nijak blíže nereaguje na konkrétní skutkové okolnosti, ale schematicky uplatňuje stejnou argumentaci bez ohledu na konkrétní skutkový stav či stanovisko správních orgánů vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí.
25. Podstatné je, že žalobce své výhrady vůči jednotlivým podkladům rozhodnutí neupřesnil v podaných námitkách ani v podaném odvolání, přičemž odvolání doplňoval dokonce až na výzvu správního orgánu, byť by se dala očekávat snaha žalobce svá tvrzení co nejvíce a nejdříve podpořit. Učinil tak stejně, jako v jiných obdobných věcech, zastoupených stejným právním zástupcem, kdy žalobce odvolání uplatnil nejprve blanketní formou, aniž by tyto pokutové bloky ve správním řízení správním orgánům a ke stejným námitkám soudu předložil. Přitom, pokud takové vady pokutovým bloků vytýká a je tedy s nimi seznámen, není rozumné a logické vysvětlení, z jakého důvodu svá tvrzení namítanými konkrétními doklady neprokazuje. Za tohoto stavu žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že správní orgán I. stupně při posuzování jinak jeho *velmi obecných námitek* (jen v rovině namítání, jaké náležitosti má pokutový blok obsahovat a tvrzení, že tyto náležitosti neobsahuje) před vydáním rozhodnutí porušil svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch toho, komu se ukládá povinnost ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Tento postup

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce snižuje věrohodnost uplatněných odvolacích námitek, kdy se jedná o zjevně z textu námitek účelové výhrady, ač tak žalobce mohl učinit v blokovém řízení, resp. vyvolat správní řízení za účelem své obhajoby a prokazování práv. Soud v takovém procesním postupu právního zástupce žalobce spatřuje účelovost. Takovému jednání ze shora uvedených důvodů soud nemůže poskytnout ochranu.

26. Tvrzení žalobce, že došlo ke zpochybnění způsobilosti namítaných pokutových bloků je tak podle stanoviska soudu nedoložené a správnímu orgánu I. stupně, jakož i žalovanému, který jeho rozhodnutí aproboval, důvodně nevznikly pochybnosti o nedostatku podkladů pro rozhodnutí. Proto MHMP neměl důvod nahlížet na oznámení o uložených pokutách jako na nevěrohodná, neboť v nich ověřil, že obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce, údaje k vozidlu a popis jednání, kterého se žalobce dopustil a je z nich zřejmé, že přestupky s ním byly projednány na místě. Policisté vystupovali v blokovém řízení jako úřední osoby. Správní orgán I. stupně tak měl důvod uzavřít, že zjištění Policie na místě kontrol s následným projednáním přestupku na místě ve vztahu k následným oznámením o uložení pokut v blokovém řízení jsou náležitými podklady pro záznam bodů.
27. Městský soud v Praze už i v jiných obdobných věcech podobně obecně namítaných nezákonností a podobně vedené obhajoby, že právní zástupce žalobce stejně jako u jiných svých klientů v obdobných věcech volí určitou procesní taktiku, kterou účelově vyvolává spor, aby setrval tvrdil takřka doslovně (doplněné odvolání a podaná žaloba) nedostatek podkladů pro záznam bodů, aniž by toto své tvrzení kdykoli v průběhu správního řízení doložil. Také s ohledem na obsah výtek, které jsou totožné s jinými žalobními návrhy téhož právního zástupce v obdobných věcech, je hodnověrnost uplatněných námitek pochybná. Žalobní námítka obecně koncipované, shodně uplatněné jako v odvolacím řízení tak nemohly přinést jiný náhled a otrást skutkovým stavem zjištěným z oznámení o přestupcích. Na straně žalobce totiž chybí od počátku správního řízení až dosud konzistentní a dostatečně konkrétní tvrzení, která by oznámení o přestupcích relevantně zpochybnila. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu správního řízení a v podané žalobě ani netvrdil, že by daný přestupek nespáchal, resp. nemohl spáchat pro jiné okolnosti, které nastaly a u nichž by byl přítomen netvrdil, že za něj nebyl potrestán, že pokutu neuhradil apod. Povinnost správního orgánu vyžádat si originální podklady pro oznámení o přestupcích proto ve světle judikatury, na kterou hojně poukazoval žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, tak nenastala.
28. Pro úplnost soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, v němž NSS s odkazem na rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb., uvádí „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

29. Ve shodě se žalovaným soud uzavírá, že správní orgán I. stupně nebyl povinen v projednávané věci pokutové, resp. příkazové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, jsou dostatečnými podklady, které se žalobci nepodařilo zpochybnit.
30. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklad řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu